

11-01-2017 S. 22.3/17

Kazimierz Dolny, 30 grudnia 2016r.

OR.0006.3.2016

Pan
Piotr Guz
Przewodniczący Rady Miejskiej
w Kazimierzu Dolnym

Stanowisko dotyczące projektu uchwały w sprawie Budżetu Obywatelskiego Kazimierza Dolnego na 2018 rok

Poniżej przedstawiam następujące stanowisko do projektu uchwały w sprawie Budżetu Obywatelskiego Kazimierza Dolnego na 2018 rok, wniesionego w dniu 8 listopada 2016r. przez grupę co najmniej 50 mieszkańców wpisanych do rejestru wyborców Gminy.

Przedłożony projekt uchwały dotyczy zobowiązania Burmistrza przez Radę Miejską w Kazimierzu Dolnym do zwiększenia środków przewidzianych w budżecie gminy w ramach Budżetu Obywatelskiego w roku 2018 do kwoty 50 000,00 złotych. W roku obecnym i w projekcie budżetu na 2017 środki przeznaczone na zadania realizowane z budżetu obywatelskiego wynoszą 25 000,00 złotych. Jako podstawę prawną projektu uchwały podano art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016r., poz. 446 ze zm.). Przepis ten przyznaje kompetencje organowi stanowiącemu gminy m. in. do stanowienia o kierunkach działania organu wykonawczego.

Zakres wzajemnych relacji pomiędzy organem stanowiącym a wykonawczym gminy jest przedmiotem szerokiego orzecznictwa sądów administracyjnych. W tym zakresie przytoczyć można wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. II SA/Łd 627/13, który wyraźnie rozstrzyga o zakresie kompetencji rady gminy w przedmiocie stanowienia o kierunkach działania wójta (burmistrza, prezydenta) ... „stanowienie o kierunkach działania wójta oznacza generalnie władcze (wiążące dla wójta) określanie celów i zadań działalności wójta, a także zasad, sposobów i środków ich realizacji. Może ono przybierać formy aktów tzw. kierownictwa wewnętrznego (wytycznych) albo udzielania wójtowi zaleceń i wskazówek w konkretnych sprawach. Może też polegać na upoważnieniu wójta do podejmowania określonych działań lub wyrażaniu na nie zgody bądź przyzwolenia. Przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym określa sposób i zakres wpływania przez organ stanowiący gminy na organ wykonawczy przewidując, iż do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie o kierunkach działania wójta. Uchwała rady w powyższym zakresie winna mieć jednak wyłącznie charakter programowy (intencyjny). Powyższa regulacja prawna - będąc samodzielną podstawą do działania rady gminy - upoważnia ją do wydawania aktów w sferze wewnętrznej działania organów gminy. Akty te winny jednak zawierać wyłącznie wytyczne, zalecenia lub wskazówki dla organu wykonawczego i wówczas do podjęcia takich aktów nie jest wymagane oparcie o inny przepis szczególny, jak chociażby w przypadku aktów prawa miejscowego. Stąd też rada gminy może określać swoje intencje dotyczące tego, w jakim kierunku powinien działać wójt, ale nie może mu tego nakazywać.

Podobną tezę przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 1200/10, w którym stwierdził, co następuje: jedynym przepisem ustawy o samorządzie gminnym uprawniającym do wpływania przez radę gminy na czynności organu wykonawczego jest art. 18 ust. 2 pkt 2, niemniej przepis ten zezwala radzie jedynie na stanowienie o kierunkach działania wójta, a więc do wydawania aktów w sferze

wewnętrznej działania organów gminy, zawierających wyłącznie wytyczne, zalecenia lub wskazówki dla organu wykonawczego. W związku z tym nie mieści się w nim kompetencja do określania treści aktu wykonawczego w konkretnej sprawie, czy też formy działania tegoż organu, do nakazania stosowania konkretnych rozwiązań prawnych o określonej treści (ogółem – do wydania wiążącego polecenia co do załatwienia sprawy jednostkowej).

Przywołać także należy wyrok NSA z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II OSK 925/11, w którym sąd stwierdza, że przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym zezwala radzie gminy jedynie na stanowienie o kierunkach działania wójta, a więc stanowi upoważnienie do wydawania aktów w sferze wewnętrznej działania organów gminy, zawierających wytyczne, zalecenia lub wskazówki dla organu wykonawczego. W związku z tym nie mieści się w nim kompetencja do podejmowania przez radę gminy uchwał.

Analizując orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczące spraw podobnych należy podkreślić, że przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 omawianej ustawy nie upoważnia rady do nakładania na wójta konkretnych obowiązków, bądź nakazania stosowania konkretnych rozwiązań prawnych (vide: wyrok WSA w Opolu z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Op 356/09, wyrok WSA w Lublinie z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. akt III SA/Lu 454/10).

Kwestią bezsporną jest, że zgodnie z ustawą z dnia 27 czerwca 2009r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016r., poz., 1870) przygotowanie projektu uchwały budżetowej należy do wyłącznych kompetencji burmistrza jako organu wykonawczego gminy i to wyłącznie organ wykonawczy decyduje o ujęciu konkretnych zadań i kwot na nie przeznaczonych w projekcie uchwały budżetowej (art. 233 i 238). Tok prac związanych z procedurą uchwalania budżetu gminy rozpoczyna etap przygotowania projektu uchwały budżetowej. Projekt uchwały jest przyjmowany w drodze zarządzenia wójta (burmistrza, prezydenta miasta) lub uchwały zarządu (powiatu, województwa). Powinien być opracowany z uwzględnieniem określonych przez ustawodawcę w ustawie o finansach publicznych elementów obligatoryjnych i fakultatywnych zawieranych w uchwale budżetowej. Równolegle organ wykonawczy przedkłada uzasadnienie do projektu uchwały budżetowej oraz inne materiały określone w uchwale proceduralnej.

Zatem na tym etapie procedury budżetowej (przygotowanie projektu budżetu) ustawa nie przyznaje żadnych kompetencji radzie gminy.

Analiza przedłożonego projektu uchwały nie pozostawia wątpliwości, że na Burmistrza ma zostać nałożony jasno sprecyzowany obowiązek zabezpieczenia w budżecie gminy na 2018 rok konkretnej kwoty 50 000,00 zł w ramach budżetu obywatelskiego. Takie działanie nie posiada oparcia w obowiązującym prawie, gdyż podejmując uchwałę o takiej treści rada wkroczy w zagwarantowane ustawą o finansach publicznych kompetencje burmistrza. Dodać należy, że w tym przypadku ustawa o finansach publicznych stanowi akt prawny o charakterze *lex specialis* w stosunku do ustawy o samorządzie gminnym i w takich relacjach należy rozpatrywać oba akty prawne. Stworzenie przez radę alternatywnych procedur przygotowania projektu uchwały budżetowej, wobec tych określonych w obowiązującym prawie (bo o tym traktuje projekt uchwały) może prowadzić do jego naruszenia.

Realizując swoje kompetencje uchwałodawcze rada gminy jest zobowiązana do podejmowania działań w ramach umocowania ustawowego i w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. Odstąpienie od tej zasady – a będzie miało to miejsce w przypadku podjęcia przedłożonego projektu uchwały - w sposób istotny naruszy prawo. Podsumowując - przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminny nie może stanowić podstawy prawnej do podjęcia przez Radę Miejską w Kazimierzu Dolnym aktu tej treści, co przedłożony projekt uchwały.

Wobec powyższego moje stanowisko dotyczące przedstawionego projektu uchwały, biorąc pod uwagę jej podstawę prawną jest negatywne.

JAROSŁAW MOGAŁSKI
radca prawny

Lb-1846

mgr Małgorzata Kuś
SEKRETARZ GMINY

BURMISTRZ

mgr inż. Andrzej Pisula

Kazimierz Dolny, 31 stycznia 2017 r.

Pan
Piotr Guz
Przewodniczący Rady Miejskiej
w Kazimierzu Dolnym

Stanowisko Burmistrza Kazimierza Dolnego dotyczące projektu uchwały
w sprawie znaku towarowego „Koguta Kazimierskiego”

Poniżej przedstawiam następujące stanowisko do projektu uchwały w sprawie znaku towarowego „Koguta Kazimierskiego”, wniesionego w dniu 8 listopada 2016r. przez grupę co najmniej 50 mieszkańców wpisanych do rejestru wyborców Gminy Kazimierz Dolny.

Na wstępie wskazać należy, iż Burmistrz Kazimierza Dolnego w chwili obecnej nie ma instrumentów prawnych do objęcia ochroną znaków towarowych w postaci Koguta Kazimierskiego, gdyż wyłączne prawa ochronne w tym zakresie przysługują Stowarzyszeniu Kupców i Przedsiębiorców w Kazimierzu Dolnym i zarejestrowane zostały pod nr R.261002 i R.267323.

W dniu 25 listopada 2016 r. Urząd Patentowy w Warszawie wydał orzeczenie w sprawie zastrzeżonych na rzecz Stowarzyszenia Kupców i Przedsiębiorców w Kazimierzu Dolnym znaków towarowych (Nr R.261002, i Nr R.267323) w postaci Kazimierskiego Koguta. O unieważnienie w/w znaków wystąpiła piekarnia „Sarzyński” w Kazimierzu Dolnym w 2015 r. Orzeczenie Urzędu Patentowego z dnia 25 listopada 2016 roku uznało prawa wszystkich piekarzy do wypieku produktów w postaci Kogutów, jednakże wskazano w nim także, że Stowarzyszenie Kupców i Przedsiębiorców w Kazimierzu Dolnym jest nadal właścicielem wyłącznych praw ochronnych szczególnie istotnych a dotyczących usług w zakresie: promocji i reklamy, informacji handlowej, badania rynku, doradztwa specjalistycznego w sprawach działalności gospodarczej, dystrybucji materiałów reklamowych, gadżetów reklamowych, organizowanie wystaw w celach handlowych lub reklamowych, pokazów towarów, reklamy prasowej, radiowej i telewizyjnej, promocji sprzedaży czy organizowania targów w zakresie Kogutów Kazimierskich.

Zaznaczyć należy, że sam znak towarowy nie może zostać sprzedany. Zbywalne jest natomiast prawo ochronne dla znaku towarowego, które podlega nie tylko prawom własności, ale także wszystkim innym prawom rynkowym. Zgodnie z art. 162 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1410 z późn. zm.) prawo ochronne na znak towarowy jest zbywalne i podlega dziedziczeniu, zaś zgodnie z ust. 1² Przeniesienie prawa ochronnego, o którym mowa w ust. 1¹, może nastąpić tylko za zgodą osób, którym służą na nim prawa. Przez uzyskanie prawa ochronnego nabywa się prawo

wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na danym obszarze, w związku z czym sama transakcja przenosząca własność powoduje, iż nabywca uzyskuje pełnię możliwości związanych z wykorzystywaniem znaku towarowego. Jednakże zgodnie z art. 162 ust. 1 w zw. z art. 67 ust. 2 ww. ustawy umowa przeniesienia prawa ochronnego zawarta musi być na piśmie pod rygorem nieważności. Umowa zbycia prawa posiada moc obowiązującą od chwili jej zawarcia i od tego momentu wywiera skutek w stosunku do stron tejże umowy. Należy jednak pamiętać, że skutek wobec osób trzecich wystąpi w późniejszym czasie, a mianowicie z momentem wpisu zmiany właściciela praw we właściwym rejestrze. Przed dokonaniem tego wpisu nabywca nie może wykonywać swojego prawa, a więc, m.in. nie może dochodzić odszkodowań za naruszenie praw wynikających z posiadania praw do znaku. Zmianę właściciela praw ochronnych do znaku towarowego należy zgłosić do Urzędu Patentowego. Koszt zgłoszenia ponosi zwykle nabywca prawa do znaku, przy czym stawka będzie się różniła zależnie od zakresu ochrony znaku towarowego.

W związku z powyższym do objęcia ochroną znaków towarowych w postaci „Kogutów Kazimierskich” przez Burmistrza Kazimierza Dolnego niezbędne jest wola przeniesienia prawa ochronnego do znaków towarowych przez Stowarzyszenie Kupców i Przedsiębiorców w Kazimierzu Dolnym na Gminę Kazimierz Dolny.

Należy także wspomnieć o regulacji zawartej w art. 7 ust. 1 pkt 18 ustawy o samorządzie gminnym (dalej u.s.g.), w której przewidziano, że zadania własne obejmują m.in. sprawy promocji gminy. Przyjmuje się, że przez promocję należy rozumieć rozpowszechnianie, propagowanie i reklamowanie walorów gminy. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 10 września 2013 r. (sygn. I SA/Gd 620/13, G.Prawna RiA2014/37/1) promocja miasta, dbanie o rozwój infrastruktury turystycznej i zachęcanie turystów do odwiedzania gminy odpowiada przede wszystkim zbiorowym interesom wspólnoty samorządowej, w związku z czym co do zasady zadania te wykonywane są w ramach władztwa publicznego gminy. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 6 grudnia 2000 r. (sygn. I SA/Gd 2038/99, OSP 2001/11/158) zaznaczono jednak, że za działania, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 18 u.s.g., można uznać promocję miasta jako centrum turystycznego tylko w sytuacji, jeżeli zakres tej promocji (realny krąg potencjalnych klientów), forma, koszt i wiarygodność kontrahenta pozwalają na racjonalne założenie, że wspólnota samorządowa osiągnie wymierne korzyści z napływu dodatkowej liczby turystów. W wyroku WSA w Krakowie z 22 września 2009 r. (sygn. III SA/Kr 1077/08, NZS 2010/1/16) podkreślono także, że czym innym jest promowanie danego produktu od promowania gminy w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 18 u.s.g.

Reasumując uznać należy, iż w obecnym stanie faktycznym i prawnym Burmistrz Kazimierza Dolnego nie ma instrumentów prawnych aby objąć ochroną znak towarowy w postaci Koguta Kazimierskiego.

JAROSŁAW NOGAŁSKI
radca prawny
Lb-1346

BURMISTRZ

mgr inż. Andrzej Pisula

11-01-2017 L.S. 2/17

Kazimierz Dolny, 30 grudnia 2016r.

OR.0006.3.2016

Pan
Piotr Guz
Przewodniczący Rady Miejskiej
w Kazimierzu Dolnym

Stanowisko dotyczące projektu uchwały w sprawie ograniczenia ruchu pojazdów terenowych

Poniżej przedstawiam następujące stanowisko do projektu uchwały w sprawie ograniczenia ruchu pojazdów terenowych, wniesionego w dniu 8 listopada 2016r. przez grupę co najmniej 50 mieszkańców wpisanych do rejestru wyborców Gminy.

Przedłożony projekt uchwały dotyczy zobowiązania Burmistrza przez Radę Miejską w Kazimierzu Dolnym do podjęcia działań zmierzających do skutecznej ochrony wąwozów lessowych, poprzez odpowiednie oznakowanie dróg gminnych, nadanie statusu drogom gminnym, komunalizację działek użytkowanych jako drogi oraz wyznaczenia tras, po których mogą się poruszać pojazdy terenowe. Jako podstawę prawną projektu uchwały podano art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016r., poz. 446 ze zm.). Przepis ten przyznaje kompetencje organowi stanowiącemu gminy m. in. do stanowienia o kierunkach działania organu wykonawczego.

Uwagi ogólne

Zakres wzajemnych relacji pomiędzy organem stanowiącym a wykonawczym gminy jest przedmiotem szerokiego orzecznictwa sądów administracyjnych. W tym zakresie przytoczyć można wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. II SA/Łd 627/13, który wyraźnie rozstrzyga o zakresie kompetencji rady gminy w przedmiocie stanowienia o kierunkach działania wójta (burmistrza, prezydenta) ... „stanowienie o kierunkach działania wójta oznacza generalnie władcze (wiążące dla wójta) określanie celów i zadań działalności wójta, a także zasad, sposobów i środków ich realizacji. Może ono przybierać formy aktów tzw. kierownictwa wewnętrznego (wytycznych) albo udzielania wójtowi zaleceń i wskazówek w konkretnych sprawach. Może też polegać na upoważnieniu wójta do podejmowania określonych działań lub wyrażaniu na nie zgody bądź przyzwolenia. Przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym określa sposób i zakres wpływania przez organ stanowiący gminy na organ wykonawczy przewidując, iż do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie o kierunkach działania wójta. Uchwała rady w powyższym zakresie winna mieć jednak wyłącznie charakter programowy (intencyjny). Powyższa regulacja prawna - będąc samodzielną podstawą do działania rady gminy - upoważnia ją do wydawania aktów w sferze wewnętrznej działania organów gminy. Akty te winny jednak zawierać wyłącznie wytyczne, zalecenia lub wskazówki dla organu wykonawczego i wówczas do podjęcia takich aktów nie jest wymagane oparcie o inny przepis szczególny, jak chociażby w przypadku aktów prawa miejscowego. Stąd też rada gminy może określać swoje intencje dotyczące tego, w jakim kierunku powinien działać wójt, ale nie może mu tego nakazywać.

Podobne tezy odnaleźć można w wyrokach: WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 1200/10, NSA z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II OSK 925/11.

Analizując orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczące spraw podobnych należy podkreślić, że przepis art. 18 ust. 2 pkt 2 omawianej ustawy nie upoważnia rady do nakładania na wójta konkretnych obowiązków, bądź nakazania stosowania konkretnych rozwiązań prawnych (vide: wyrok WSA w Opolu z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Op 356/09, wyrok WSA w Lublinie z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. akt III SA/Lu 454/10).

W podstawie prawnej projektu przywołany jest art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym. Należy zauważyć, że rada jest organem stanowiącym i kontrolnym. Funkcje stanowiącą organ ten wypełnia poprzez stanowienie w sprawach określonych ogólnymi normami kompetencyjnymi lub też normami zobowiązującymi lub uprawniającymi do podejmowania ściśle określonych działań (czynności prawnych). Wśród ogólnych norm kompetencyjnych radzie przypisano prawo do stanowienia o kierunkach działania burmistrza, które realizowane jest poprzez określania ogólnych celów i zadań jego działalności, a także zasad, sposobów i środków ich realizacji. W ramach stanowienia o kierunkach działania burmistrza rada nie może jednak wzywać czy zobowiązywać organu wykonawczego do dokonania określonej czynności, gdyż do tego potrzebne jest odrębne upoważnienie ustawowe.

Uwagi szczegółowe

Mając na uwadze rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2016r., poz. 283), które reguluje zasady tworzenia aktów prawnych, należy zauważyć, że treść wniesionego projektu uchwały jest niespójna: z jednej strony jej tytuł informuje o ograniczeniu ruchu pojazdów, z drugiej przedmiot uchwały określony w jej przepisach merytorycznych mówi o ochronie wawozów lessowych. Dział VI przywołanego rozporządzenia określa zasady przygotowywania projektów aktów normatywnych o charakterze wewnętrznym (uchwał i zarządzeń). Paragraf 133 stanowi, że uchwały Rady Ministrów są wydawane na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej lub ustawy, a uchwały innych organów (w tym organów stanowiących JST) oraz zarządzenia - na podstawie ustawy. Faktem jest, że nie istnieje w polskim prawie przepis, który byłby delegacją dla rady gminy do ustanowienia ograniczenia ruchu pojazdów terenowych. Tytuł nadany przedłożonemu projektowi nie znajduje oparcia w obowiązującym stanie prawnym. Zauważyć też należy, że użyty tu termin „pojazd terenowy” nie występuje w polskich aktach prawnych. Tego rodzaju pojazdu nie zna i nie wymienia go przede wszystkim ustawa z dnia 27 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (vide: § 9 zasad techniki prawodawczej: W ustawie należy posługiwać się określeniami, które zostały użyte w ustawie podstawowej dla danej dziedziny spraw, w szczególności w ustawie określonej jako "kodeks" lub "prawo").

Podobnie można oceniać zapis § 2 lit. d – wyznaczenie tras dla pojazdów terenowych – powstaje pytanie: jakich? Co znaczy pojazd terenowy i jak należy go definiować? Mamy więc do czynienia w projekcie z próbą tworzenia nowej terminologii. Warty podkreślenia jest fakt, że tytuł uchwały sugeruje, że mamy do czynienia z przepisami porządkowymi, które rada może stanowić na podstawie art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym. Stosownie do treści tego przepisu w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących organ stanowiący gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne do ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. O dopuszczalności uregulowania określonej materii w drodze przepisów porządkowych przesądza zbieg dwóch koniecznych przesłanek. Po pierwsze – materia ta nie jest regulowana w przepisach

powszechnie obowiązujących, po drugie uregulowanie takie jest niezbędne dla ochrony wymienionych przez ustawodawcę dóbr (życie, zdrowie) albo dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa.

Kompetencja rady – status dróg

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych. Zaliczenie do kategorii dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu. Tak więc projekt uchwały (§ 2 lit. b) zakłada przeniesienie przez radę własnych kompetencji przyznanych aktem rangi ustawy na burmistrza – działanie takie w sposób ewidentny rażąco narusza prawo.

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 7 ust. 2 ustawy o drogach publicznych, ustanawiającego wyłączną kompetencję organu stanowiącego do nadawania statusu drogom publicznym, proponowany zapis § 2 lit. b przedłożonego projektu uchwały należy traktować jako zrzeczenie się przez Radę Miejską na rzecz Burmistrza, bez należytej podstawy prawnej swoich kompetencji. Tego typu działanie narusza zasadę legalizmu, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, w oparciu o którą organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. W tym przypadku ustawodawca nie przewidział możliwości przeniesienia przez radę gminy zastrzeżonych dla niej kompetencji do nadania statusu drogi gminnej na burmistrza. Tak więc niedopuszczalny jest zapis zawarty w przedstawionym projekcie.

Podobnie wskazać należy, że zobowiązanie burmistrza do komunalizacji działek użytkowanych jako drogi nie znajduje oparcia w przepisach. Decyzje komunalizacyjne wydaje wojewoda na wniosek lub z urzędu i tylko w stosunku do nieruchomości (mienia) spełniającego warunki, o których mowa w ustawie z dnia 10 maja 1990r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 1990r., Nr 32, poz. 191 ze zm.). Nie każda działka użytkowana jako droga może zostać skomunalizowana. W chwili obecnej takie zobowiązanie jest bezprzedmiotowe również z tego względu, że gmina w ostatnich latach składała wnioski o komunalizację działek zajętych pod drogi publiczne gminne i postępowania komunalizacyjne w sprawie działek, w stosunku do których było to możliwe, zostały zakończone.

W mojej ocenie tak skonstruowany projekt uchwały:

- 1) nie spełnia kryteriów redakcyjnych określonych w zasadach techniki prawodawczej,
- 2) narusza w sposób rażący obowiązujące przepisy prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe wyrażam negatywne stanowisko wobec przedstawionego projektu uchwały.

SEKRETARZ GMINY
mgr Małgorzata Kuś

JAROSŁAW NIEGAŁSKI
radca prawny
Lb-1346

BURMISTRZ
mgr inż. Andrzej Pioula